

Civildienesta tiesas pirmās palātas priekšsēdētāja 2006. gada 19. septembra rīkojums — Vienne u.c. pret Parlamentu

(Lieta F-22/06) ⁽¹⁾

(Atteikums sniegt Civildienesta noteikumu 24. pantā paredzēto palīdzību — Beļģijā iegūto pensijas tiesību pārceļšana — Nepieņemamība)

(2006/C 261/68)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāji: Philippe Vienne, Bascharage (Luksemburga) un citi (pārstāvji — G. Bounéou un F. Frabetti, advokāti)

Atbildētājs: Eiropas Parlaments (pārstāvji — F. De Wachter, M. Mustapha Pacha un K. Zejdova, pārstāvji)

Priekšmets

Pirmkārt, prasība atcelt Eiropas Parlamenta lēmumu noraidīt prasītāju lūgumus palīdzēt pārcelt Beļģijā iegūtās pensijas tiesības un, otrkārt, prasība atlīdzināt zaudējumus

Rezolutīvā daļa:

- 1) prasību noraidīt kā acīmredzami nepieņemamu;
- 2) katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats.

⁽¹⁾ OV C 108, 06.05.2006.

Prasība, kas celta 2006. gada 21. jūlijā — Duyster pret Komisiju

(Lieta F-80/06)

(2006/C 261/69)

Tiesvedības valoda — holandiešu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Tineke Duyster (Oetrange, Luksemburga) (pārstāvis — W.H.A.M. van den Muijsenbergh, avocat)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atzīt prasību par pieņemamu vai, pakārtoti, daļēji pieņemamu;
- atcelt iecelējinstiūcijas 2005. gada 22. decembra un 2006. gada 11. maija lēmumus vai, pakārtoti, atcelt tos daļēji;
- atzīt, ka neviens juridisks noteikums neaizliedz prasītājai lūgt bērna kopšanas atvaļinājuma atcelšanu, pamatojoties uz 2. pantu Vispārīgos noteikumos par Civildienesta noteikumu 42.a panta izpildi attiecībā uz bērnu kopšanas atvaļinājumu (turpmāk tekstā — “Vispārīgie izpildes noteikumi”);
- atzīt, ka atbildētāja nav izvirzījusi nevienu argumentu, lai liegtu prasītājai priekšrocības, kas izriet no aktīvas nodarbinātības administratīvā statusa;
- pakārtoti, atzīt, ka neviens juridisks noteikums neaizliedz atbildētājai līdzsvarot intereses, piemērojot Vispārīgo izpildes noteikumu 2. panta 4. punktu, un uz šāda pamata pieņemt lēmumu par bērnu kopšanas atvaļinājuma atcelšanu;
- tālāk pakārtoti, daļēji apmierināt vienu vai vairākus no iepriekš minētajiem prasījumiem;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, tostarp tos, kas saistīti ar juridiskās palīdzības sniegšanu sakarā ar lēmumu, kas pieņemts pēc prasītājas 2005. gada 6. decembra lūguma.

Pamati un galvenie argumenti

Lietās F-51/05 ⁽¹⁾ un F-18/06 ⁽²⁾ prasītāja jau apstrīdēja faktu, ka Komisija vispirms to nosūtījusi bērna kopšanas atvaļinājumā uz laiku no 2004. gada 1. novembra līdz 2005. gada 30. aprīlim un vēlāk 2005. gada 17. novembra vēstulē kā bērna kopšanas atvaļinājuma sākuma datumu noteikusi 2004. gada 8. novembri.

2005. gada 6. decembrī prasītāja iesniedza lūgumu, kas pamatots uz Civildienesta noteikumu 90. panta 1. punktu un Vispārīgajiem izpildes noteikumiem par bērnu kopšanas atvaļinājumu. Viņa lūdza atcelt bērnu kopšanas atvaļinājumu, kas bija noteikts iecelējinstiūcijas vēstulē. 2005. gada 22. decembrī iecelējinstiūcija šo lūgumu atzina par nepieņemamu. Prasītāja 2006. gada 14. februārī iesniedza sūdzību par 2005. gada 22. decembra lēmumu, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktu. 2006. gada 16. maijā iecelējinstiūcija ar lēmumu, kas izteikts tikai dažos teikumos, šo sūdzību arī atzina par nepieņemamu.

Savas prasības pret lēmumiem par nepieņemamību pamatojumam prasītāja it īpaši atsaucas uz: i) lēmumu balstīšanu uz kļūdainiem faktiem; ii) Civildienesta noteikumu 90. panta 1. un 2. punkta satura un mērķa pārkāpumu; iii) pretrunām lēmumos; iv) lēmumu skaidrības trūkumu; v) Civildienesta noteikumu 42.a panta satura un mērķa pārkāpumu; vi) Vispārīgo izpildes noteikumu 2. panta satura un mērķa pārkāpumu; vii) judikatūras pārkāpumu; viii) Civildienesta noteikumu 25. panta satura un mērķa pārkāpumu; ix) samērīguma, tiesiskās paļāvības, vienlīdzīgas attieksmes un tiesiskās drošības principu, kā arī interešu līdzsvarošanas principa pārkāpumu, darba devēja pienākuma sniegt informāciju neievērošanu un labas pārvaldības principa pārkāpumu; x) pierādījumu trūkumu iecelēj institūcijas apgalvojumam, ka prasītājas lūguma saturs jau ietverts lietā F-51/05.

Prasītāja atsaucas arī uz argumentiem, kuru dēļ tā uzskata, ka par tās prasību pēc būtības var lemt labvēlīgi. Tā jo īpaši atsaucas uz jauniem apstākļiem, kas attaisno jaunas prasības iesniegšanu (pat ar atpakaļejošu spēku), proti, Civildienesta noteikumu 42.a panta saturu un mērķi, Vispārīgo izpildes noteikumu un it īpaši 2. panta 4. punkta saturu, kā arī uz Civildienesta noteikumu 35., 36., 59. un 62. pantu, kā arī uz iepriekš ix) punktā minētajiem juridiskajiem principiem.

(¹) OV C 217, 03.09.2005. (lieta sākotnēji reģistrēta Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesā ar lietas numuru T-249/05 un ar 2005. gada 15. decembra rīkojumu nodota Eiropas Savienības Civildienesta tiesai).

(²) OV C 154, 01.07.2006.

Prasība, kas celta 2006. gada 21. jūlijā — Duyster pret Komisiju

(Lieta F-81/06)

(2006/C 261/70)

Tiesvedības valoda — holandiešu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Tineke Duyster, Ētranža (Luksemburga) (pārstāvis — W.H.A.M. van den Muijsenbergh, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Kopienų Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atzīt prasību par pieņemamu tās kopumā;
- atcelt iecelēj institūcijas 2005. gada 8. novembra un 2006. gada 11. maija lēmumu;
- piespriet atlīdzināt prasītājai zaudējumus saistībā ar nodarīto kaitējumu;
- pakārtoti — pilnībā vai daļēji apmierināt iepriekš minētos prasījumus vai pieņemt lēmumu, ar kuru pilnībā vai daļēji apmierina prasītājas 2005. gada 5. un 13. jūlija lūgumus;
- piespriet atbildētājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Lietā F-51/05 (¹) un lietā F-18/06 (²) prasītāja jau ir apstrīdējusi to, ka Komisija sākotnēji tai piešķīra bērna kopšanas atvaļinājumu laikposmam no 2004. gada 1. novembra līdz 2005. gada 30. aprīlim un vēlāk ar 2005. gada 17. novembra vēstuli noteica, ka bērna kopšanas atvaļinājuma sākuma datums esot 2004. gada 8. novembris.

Šajā lietā prasītāja apstrīd lēmumus, ar kuriem Komisija ir noraidījusi — kā nepieņemamus — lūgumus atlīdzināt zaudējumus atbilstoši EKL 288. pantam un Civildienesta noteikumu 90. panta 1. punktam, kurus viņa iesniegusi attiecībā uz aptuveni 50 punktiem saistībā ar Komisijas dienestu iespējami nolaidīgu rīcību.

Lai atbalstītu savu prasību attiecībā uz lēmumiem par nepieņemamību, prasītāja cita starpā norāda uz: i) kļūdainiem faktiem lēmumu pamatā; ii) neatbilstību Civildienesta noteikumu 90. panta 1. un 2. punkta saturam un garam; iii) nesaskaņām; iv) lēmumu skaidrības trūkumu; v) to, ka iecelēj institūcija nepareizi interpretē un/vai piemēro judikatūru saistībā ar EKL 288. pantu un Civildienesta noteikumu 90. pantu; vi) to, ka iecelēj institūcija izmanto kļūdainus argumentus; vii) samērīguma, tiesiskās paļāvības, vienlīdzīgas attieksmes un tiesiskās drošības principa pārkāpumu, kā arī uz interešu izsvēršanas principa pārkāpumu, darba devēja pienākuma sniegt informāciju neievērošanu, labas pārvaldības principa un tiesību uz tiesisko aizsardzību pārkāpumu.

(¹) OV C 217, 3.9.2005. (lieta sākotnēji reģistrēta Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesā ar numuru T-249/05 un nodota Eiropas Savienības Civildienesta tiesai ar 2005. gada 15. decembra rīkojumu).

(²) OV C 154, 1.7.2006.